

L'ESCAPADA

Arbres, només veia arbres. Aquell camí l'havia fet altres vegades, però mai anant cap a teatre. Faríem una representació. Havia d'estar al màxim!

- Hem arribat bonica.- Va dir la mare que seia al meu costat, tornant-me a la realitat.

Vam entrar a una sala amb un escenari. Ens van dir amb qui havíem de fer la prova. Estava molt nerviosa. Vaig tocar-me el jersei, llavors els pantalons i després el mig collaret d'un yin yang que m'havia regalat la meua millor amiga, la Carla. Llavors, ens van cridar. Era el nostre torn. Estava molt nerviosa, tant que vaig notar que les mans em cremaven i la respiració se m'accelerava. Estava suant. Vaig pujar a l'escenari i vaig dir:

- Ets tu? – Vaig preguntar sorpresa.

- Jo, jo qui?

-Me'n recordo, de tu.

Estava a punt de dir la frase següent, quan em va interrompre un soroll. Què passava? Mentre examinaven la zona del soroll, vaig veure algú que entrava per la finestra. Sabia perfectament qui era. Per descomptat, el soroll era una distracció. Vaig decidir passar per darrera de l'escenari per amagar-me i agafar-la per sorpresa. Allò no va sortir bé. Quan l'estava seguint per saber què feia es va girar de cop i va dir:

- Què germaneta, m'espies?

- Què hi fas aquí?

- He vingut a buscar-te. Va anem a relaxar-nos. Siguem **lliures** juntes.

Vaig agafar la mà que m'oferia i vam sortir per la finestra per la que ella havia entrat. Vam pujar a la teulada i vam anar saltant de teulada en teulada fent una petita escapada. Fent el que no havia de fer em vaig sentir lliure, sentint una sensació reconfortant. Em vaig sentir com Spiderman saltant de teulada en teulada i vaig saber que allò era ser lliure, lliure de debò.

NUTRIA